

Sygn. akt VI U 100/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 16 grudnia 2014 r., znak: (...)

w sprawie: Z. B.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu Z. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 30 listopada 2015 r.
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu M. B. od dnia 1.11.2014 roku dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisu art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS ubezpieczony został uznany za zdolnego do pracy zarobkowej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony, który wniósł o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż aktualny stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. B. (wykonujący ostatnio zawód inspektora nadzoru budowlanego) do dnia 30.10. 2014 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 23.09. 2014 roku złożył w pozwanym organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie uznali ubezpieczonego za osobę niezdolną do wykonywania zatrudnienia.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, Sąd powołał biegłych lekarzy sądowych z zakresu następujących specjalności: psychologa, psychiatry, specjalisty medycyny pracy, neurologa i endokrynologa .

Biegli w wydanej w dniu 8.04.2015 roku opinii rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

-Zaburzenia depresyjno-lękowe.

-Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią lędźwiową z okresowym zespołem bólowym L-S i szyjnym w okresie remisji.

-Nadczynność tarczycy w wywiadzie - aktualnie laboratoryjnie i klinicznie eutyreoza.

-Nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane.

-Otyłość.

-Nieprawidłową glikemia na czczo.

W ocenie biegłych, aktualny stan zdrowia ubezpieczonego powoduje dalszą niezdolność do pracy na okres dwóch lat, czego przyczyną są schorzenia układu psychicznego. Stąd też w porównaniu z badaniami przeprowadzonym poprzednio biegli nie zaobserwowali poprawy w stanie zdrowia ubezpieczonego. Nadal występują zaburzenia funkcji poznawczych i pamięciowych oraz koncentracji uwagi i nastroje depresyjno-lękowe. Pozostałe wymienione w rozpoznaniu schorzenia współistniejące nie ograniczają w sposób istotny zdolności do pracy. Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS, wskazując przy tym, iż dysponowali tymi samymi dowodami co pozwany organ rentowy.

-dowód; opinia biegłych k. 23-24 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią wydaną przez biegłych pozwany organ rentowy zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż nie akceptuje opinii biegłych, bowiem orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS zostało wydane z uwzględnieniem opinii konsultanta psychiatry ZUS, który nie stwierdził istotnego ograniczenia funkcjonowania społecznego i zawodowego z przyczyn psychiatrycznych.

W opinii uzupełniającej wydanej przez biegłych w dniu 1.07. 2015 roku, biegli w całości podtrzymali wcześniej wydane orzeczenie, nadto wskazali, że z uwagi na występujące u badanego zaburzenia depresyjno-lękowe przewlekające się, ma on znacznie obniżone zdolności do kontynuowania zatrudnienia na stanowisku ostatnio długotrwale wykonującym (w ramach kwalifikacji zawodowych) - inspektora nadzoru budowlanego.

Przeciwwskazana jest praca wymagająca dyspozycyjności, bieżącej systematycznej oceny, nabywania nowych umiejętności.

- dowód: opinia uzupełniająca k. 43 akt sądowych

Po zapoznaniu się z opinią uzupełniająca biegłych, pozwany wniósł do niej zastrzeżenia, w których wskazał iż podtrzymuje poprzednie zastrzeżenia bowiem biegli nie odpowiedzieli na nie w opinii uzupełniającej. Wobec powyższego pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii drugiego zespołu biegłych bądź oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię wraz z opiniami uzupełniającymi i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Podkreślić należy, iż biegli w wydanych opiniach uzupełniających szczegółowo wyczerpująco odnieśli się do zarzutów organu rentowego, który w piśmie procesowym z dnia 4.08.2015 r., kwestionując opinię uzupełniającą, nie wskazał jej mankamentów, poprzestając na lakonicznym stwierdzeniu o podtrzymaniu dotychczasowych zastrzeżeń.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy uznał opinię biegłych sądowych za miarodajną dla oceny stanu zdrowia ubezpieczonego.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/, a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na okres wskazany w opinii biegłych. Podkreślić trzeba, że biegli nie stwierdzili poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego, w porównaniu z okresem w którym pobierał on rentę z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy zgłaszając zastrzeżenia do opinii nie wykazał, by w stanie zdrowia ubezpieczonego poprawa nastąpiła a samo powołanie się na odmienną ocenę stanu

zdrowia ubezpieczonego dokonaną przez lekarza konsultanta ZUS nie wystarczy do skutecznego zakwestionowania opinii biegłych.

Jak z powyższego wynika ubezpieczony spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem biegli lekarze sądowi w wyniku przeprowadzonego badania orzekli, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy do dnia 30.11. 2015 roku.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku a z uwagi na to, że biegli wydali opinię w oparciu o dokumentację medyczną, którą dysponował organ rentowy, Sąd na podstawie art.118 ust.1 a cytowanej ustawy orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żadanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.